

Рим утвърждава видението — число пет

Разкриване на повтарящите се пророчески противоречия в адвентизма: разбиране на разбойниците от твоя народ

Jeff Pippenger

2024-08-09

В предишната статия ние посочихме шест пророчески линии на спор, възникнали в историята на адвентизма от времето на Милеритовото движение до наши дни. Поддържам, че първият и последният спор относно „грабителите от твоя народ“ в четиринадесети стих на единадесета глава от Данаил са пророчески тъждествени. Милеритите разбираха, че „грабителите“ са Рим, а протестантите учеха, че „грабителите“ са сирийски цар на име Антиох Епифан.

И в онези времена мнозина ще се надигнат против южния цар; и насилниците измежду твоя народ ще се въздигнат, за да утвърдят видението; но ще паднат. Даниил 11:14.

Започвайки от десети стих и продължавайки до петнадесети стих, е представена война между царствата на Египет и Сирия. В този пасаж Египет е царят на юга, а сирийският цар е представен като царя на севера. Десети стих посочва онова, което историците наричат начало на Четвъртата сирийска война през 219 г. пр. Хр.; единадесети и дванадесети стих представят битката при Рафия през 217 г. пр. Хр. и нейните последствия. След това стихове тринадесети до петнадесети посочват битката при Паниум през 200 г. пр. Хр. В стихове десети до петнадесети сирийският цар е Антиох Магнус, владетел на Селевкидската империя.

Десети стих представя историята, когато Антиох Магнус започва война, за да възвърне територия, която години по-рано е била отнета от Селевкидското царство. В стиха той си възвръща изгубената територия през 219 г. пр. Хр., но временно прекратява своите нападения и се стреми да прегрупира военната си мощ. Той бе възстановил контрола над изгубената територия и бе достигнал чак до границата на Египет, южното царство, управлявано от династията на Птолемеите. Между 219 г. пр. Хр. и 217 г. пр. Хр. и южният цар, и северният цар правеха приготовления за приближаващата битка при Рафия.

Битката при Рафия се състоя през 217 г. пр. Хр., и южното царство Египет, управлявано от Птолемеи, надделя над сирийския цар Антиох Велики, царя на север в пророческия пасаж. След това, в стихове тринадесет до петнадесет, седемнадесет години по-късно, през 200 г. пр. Хр., Антиох Велики, който дотогава бе сключил съюз с Филип Македонски, влезе в сражение с Египет в битката при Панион. Тогава южното царство Египет имаше цар-дете на пет или шест години и Антиох Велики и Филип не можаха да устоят да се възползват от детето-цар на Египет, и Антиох Велики надделя в битката при Панион. Трите стиха, които представят битката при Панион, съдържат стих четиринадесет, където в пророческия разказ се въвежда нова сила.

Насилниците от твоя народ са сила, различна от египетския цар на юг, или от Селевкидския цар на север, или от Филип, македонския владетел. Милеритите разбраха, че Рим е насилниците от твоя народ. Една от еврейските коренни думи, преведена като „насилници“, означава разрушител. Езическият Рим е представен в пророчеството като силата, която ще строши на късове.

След това видях в нощните видения, и ето, четвърти звяр, страшен и ужасен, и извънредно силен; и той имаше големи железни зъби; поглъщаше и строшаваше, и стъпкваше остатъка с нозете си; и беше различен от всички зверове, които бяха преди него; и имаше десет рога. Даниил 7:7.

Когато Урия Смит коментира разбойниците, той цитира един историк, който посочва, че разбойниците представляват нарушители.

„Сега се въвежда една нова сила — „разбойниците на твоя народ“; буквално, казва епископ Нютон, „трошителите на твоя народ“. Далеч, по бреговете на Тибър, едно царство се бе подхранвало с честолюбиви замисли и мрачни кроежи. Отначало малко и слабо, то нарастваше с чудна бързина в сила и мощ, като предпазливо простираше тук и там ръка, за да изпробва своята мощ и да изпита крепостта на своята войнствена мишца, докато, осъзнало силата си, дръзко не издигна глава сред народите на земята и с непобедима ръка не сграбчи кормилото на техните дела. Оттогава името на Рим стои върху страниците на историята, предназначено през дълги векове да направлява делата на света и да упражнява могъщо влияние сред народите дори до края на времето.

„Рим проговори; и Сирия и Македония скоро откриха, че над облика на тяхната мечта настъпва промяна. Римляните се намесиха в полза на младия цар на Египет, решени той да бъде защитен от гибелта, замислена от Антиох и Филип. Това беше през 200 г. пр. Хр. и представляваше една от първите важни намеси на римляните в делата на Сирия и Египет.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 257.

Предсказанието, изложено в тези стихове, се изпълни приблизително в рамките на двадесет години — от 219 г. пр. Хр. до 200 г. пр. Хр. — но пророците говорят повече за последните дни, отколкото за дните, в които са живели.

„Всеки от древните пророци говореше по-малко за своето собствено време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше като образци; и се написа за наставление на нас, върху които са дошли последните времена.“ 1 Коринтяни 10:11. „На които се откри, че не на себе си, а на нас служеха с това, което сега ви се извести чрез ония, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небето — неща, в които ангели копнеят да надникнат.“ 1 Петрово 1:12....

„Библията е събрала и свързала заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествени действия от историята на Стария Завет са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Selected Messages, book 3, 338, 339.

Макар Даниил да не е живял в разглеждания от нас двадесетгодишен период, вдъхновението чрез писанията на сестра Уайт ни осведомява, че голяма част от историята, записана в Даниил 11, трябва да се повтори в окончателното изпълнение на Даниил 11.

„Нямаме време за губене. Пред нас са смутни времена. Светът е раздвижен от духа на война. Скоро ще се изпълнят сцените на смут, за които се говори в пророчествата. Пророчеството в единадесета глава на Даниил е почти достигнало пълното си изпълнение. Голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори.“ Manuscript Releases, number 13, 394.

Стихове десети до петнадесети от Даниил единадесета глава представят историята на последните дни, която води до скоро предстоящия неделен закон, защото стих шестнадесети посочва кога Рим за първи път завладя „славната земя“.

Но онзи, който идва против него, ще постъпва според волята си, и никой няма да устои пред него; и той ще застане в славната земя, която от ръката му ще бъде погълната. Даниил 11:16.

Даниил употребява израза „славна земя“ два пъти в своите писания. Първият случай е в стих шестнадесети, когато буквалният езически Рим завладя буквалната славна земя на Юда.

„Макар че Египет не можа да устои пред Антиох, царя на севера, Антиох не можа да устои пред римляните, които тогава излязоха против него. Никое царство вече не бе в състояние да се съпротивлява на тази въздигаща се сила. Сирия бе завладяна и присъединена към Римската империя, когато Помпей, през 65 г. пр. Хр., лиши Антиох Азиатик от владенията му и превърна Сирия в римска провинция.“

„Същата сила трябваше също да застане в Святата земя и да я погълне. Рим влезе в съюз с Божия народ, юдеите, през 162 г. пр.Хр., от която дата заема видно място в пророческия календар. Той обаче не придоби власт над Юдея чрез действително завоевание чак до 63 г. пр.Хр.; и то по следния начин.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Другият стих, в който Даниил употребява израза „славната земя“, е четиридесет и първи стих.

И той ще влезе и в славната земя, и много страни ще бъдат повалени; но тези ще се избавят от ръката му: Едом, Моав и първенците на амонците. Даниил 11:41.

Разбира се, четиридесет и първи стих следва след четиридесетия стих, а четиридесетият стих започва с думите „и във времето на края“. В „Великата борба“ сестра Уайт определя 1798 година като „времето на края“, така че четиридесет и първи стих посочва история, която следва след времето на края през 1798 година.

„Но във времето на края — казва пророкът — „мнози ще изследват, и знанието ще се умножи.“ Даниил 12:4.... От 1798 година насам книгата на Даниил е разпечатана, познанието за пророчествата е нараснало и мнозина са прогласявали тържествената вест за близкия съд.“ Великата борба, 356.

Славната земя от стих четиридесет и първи не е буквалната древна Юдея от старо време, а духовната съвременна Юдея. Съединените щати са духовната съвременна Юдея и стих четиридесет и първи посочва скоро предстоящия неделен закон в Съединените щати.

Но не първо е духовното, а естественото; а след това духовното. 1 Коринтяни 15:46.

Този неделен закон е предобразен от стих шестнадесет, защото „голяма част от историята, която се е разиграла“ при изпълнението на Даниил единадесета глава, трябва да се повтори. Стихове десет до петнадесет в последните дни представят историята, която предхожда и води до неделния закон.

Северният цар в тези пет стиха, както и южният цар, които намериха изпълнение в лицето на селевкидския цар Антиох Магнус и египетските царе от Птолемеевото царство, са образи на сили, които са във фокуса на историята, водеща към скоро предстоящия неделен закон. Тези стихове определят историята на движението на сто четиридесет и четирите хиляди, защото стих десети посочва разпадането на Съветския съюз през 1989 г., а стих шестнадесети — скоро предстоящия неделен закон.

Христос подчертава тези стихове, като съотнася десети стих с четиридесети стих, а шестнадесети стих — с четиридесет и първи стих. Прякото позоваване на буквалната славна земя, която е прообраз на духовната славна земя от четиридесет и първи стих, е край на тези шест стиха, а десети стих е началото им.

Точно както Христос се погрижи шестнадесети стих да има пряка връзка с четиридесет и първи стих, така и десети стих има пряка връзка с четиридесети стих. Изразът в десети стих „ще прелее и ще премине“ е същият еврейски израз, който в четиридесети стих е преведен като „ще прелее и ще премине отвъд“. Този израз се среща само още на едно място в Писанията, но там е преведен малко по-различно, отколкото в десети и четиридесети стих. И все пак това е същият еврейски израз.

И той ще премине през Юда; ще прелее и ще премине отгоре; ще достигне дори до шията; и размахът на крилете му ще изпълни ширината на Твоята земя, о, Имануил.
Исая 8:8.

„Прелее и премине“ у Исая е същото като „ще прелее и ще премине“ в десети стих и „ще прелее и ще премине“ в четиридесети стих. Нещо повече, всеки един от трите стиха описва нападение на северния цар срещу южния цар. В Исая северният асирийски цар Сенахирим нападнаше Юда, южното царство на Израил. В десети стих Антиох Велики, северният цар на Селевкидската империя, нападнаше южното царство Египет. В четиридесети стих северният цар, папската власт, която беше получила смъртоносна рана в началото на четиридесети стих, нападнаше южната атеистична сила на Съветския съюз. Всеки стих представя една и съща пророческа структура на конфликт между северния и южния цар, и във всеки стих северният цар „прелива и преминава“.

Исаевото свидетелство и десети стих и двете показват, че когато северният цар напада, той спира, преди да влезе в столицата на южното царство. Сенахирим доведе войната си до

стените на Йерусалим, и не по-нататък. През 219 г. пр. Хр. Антиох Велики дойде до границата на Египет и спря. След това той изгуби битката при Рафтия, която се състоя две години по-късно, през 217 г. пр. Хр. Сенахирим дойде до стените на Йерусалим и изгуби битката, тъй като Бог се намеси.

Затова тъй казва Господ за асирийския цар: Няма да влезе в този град, нито ще изстреля там стрела, нито ще застане пред него с щит, нито ще насипе против него обсаден вал. По пътя, по който е дошъл, по същия ще се върне и няма да влезе в този град, казва Господ. Защото Аз ще защита този град, за да го спася, заради Себе Си и заради слугата Си Давид. И през онази нощ ангелът Господен излезе и порази в стана на асирийците сто осемдесет и пет хиляди; и когато станаха рано сутринта, ето, всички бяха мъртви трупове. Тогава асирийският цар Сенахирим тръгна, отиде, върна се и живя в Ниневия. И стана така, че когато се покланяше в дома на своя бог Нисрох, синовете му Адрамелех и Саресер го поразиха с меч; а те избягаха в Арменската земя. И синът му Асарадон се възцари вместо него. 4 Царе 19:32–37.

През 1989 г. северният цар помете Съветския съюз, но не надви столицата на Съветския съюз. Русия остана да стои. Следващата битка, предобразена в стихове единадесет и дванадесет, беше битката при Рафия, която бе също така предобразена от разгрома на войската на Сенахирим и последвалата му смърт, което посочва победа за южния цар, който беше Юда в свидетелството за Сенахирим, и Рафия в свидетелството за Антиох Велики.

Десети стих осигурява пряка връзка с четиридесети стих, а шестнадесети стих осигурява пряка връзка с четиридесет и първи стих. Стихове от десети до шестнадесети представят историята от 1989 година до неделния закон. Стихът представя скрита история в четиридесети стих, която започва с разпадането на Съветския съюз през 1989 година и продължава до неделния закон. Десети стих също така непосредствено свързва „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава със скритата история, но тази линия на истината е извън онова, което тук излагаме.

В милеритската история възникна първият от шестте главни спора в адвентизма относно правилното отъждествяване на Рим и той беше за това кого представляват грабителите в стих четиринадесети. Протестантите поддържаха, че те представляват Антиох Епифан, а милеритите ги отъждествяваха с Рим. В последния спор на адвентизма относно правилното отъждествяване на Рим въпросът отново е за грабителите в стих четиринадесети. Една група, представена от милеритите, отстоява основополагащото разбиране на милеритите, което беше утвърдено от Духа на пророчеството.

„Видях, че картата от 1843 г. беше направлявана от ръката на Господа и че тя не биваше да бъде променяна; че числата бяха такива, каквито Той желаше да бъдат; че Неговата ръка беше над тях и прикриваше грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бе оттеглена.“ Ранни писания, 74.

Тази свещена схема обозначава противоречието с означението 164 пр. Хр.

„164 Смъртта на Антиох Епифан, който, разбира се, не се възправи против Княза на князете, тъй като бе мъртъв от 164 години, преди Князът на князете да се роди.“

Препратката към този спор върху свещената карта представлява единствената истина, представена върху свещената карта, която не се основава на пророчески пасаж от Божието Слово. По този начин тя обозначава ориентир не от библейската история, а от адвентната история, и „не бива да бъде променяна“, защото спорът разкрива как се утвърждава пророческото видение. Да се отхвърли тази основополагаща истина означава едновременно с това да се отхвърли авторитетът на одобрението от Духа на пророчеството за свещената карта.

„Най-последната измама на Сатана ще бъде да обезсили свидетелството на Божия Дух. „Където няма видение, народът загива“ (Притчи 29:18). Сатана ще действа изкусно, по различни начини и чрез различни средства, за да разклати доверието на Божия остатъчен народ в истинското свидетелство. Той ще въведе лъжливи видения, за да заблуждава, и ще смеси фалшивото с истинското, и така ще отврати хората, така че те ще смятат всичко, което носи името на видения, за вид фанатизъм; но искрените души, като противопоставят лъжливото и истинското, ще бъдат в състояние да ги разграничат.“
Избрани вести, книга 2, 78.

Последното противоборство на „грабителите от твоя народ“ е същото като първото, и без разбиране на символа, който утвърждава видението, „народът загива“. Те „загиват“, защото „обезсилват свидетелството на Божия Дух“.

Другата група твърди, че Съединените щати са представени като разбойниците в стих четиринадесети. Тази група е неспособна или не желае да види, че Антиох Велики в стихове десети до петнадесети представлява Съединените щати. Точно както протестантите в милеритската история твърдяха, че разбойниците са Антиох, така и групата, която не желае да види, отъждествява разбойниците със силата (Съединените щати), която е предобразена от Антиох.

Нападението на Сенахирим срещу Юда, което достигна до столицата Йерусалим и се провали, бе предвождано от пълководеца на Сенахирим, Равсак.

И тъй, моля те, дай залог на господаря ми, асирийския цар, и аз ще ти дам две хиляди коне, ако от своя страна можеш да поставиш ездачи на тях. Как тогава ще отвърнеш лицето на един военачалник от най-низшите слуги на моя господар и ще възложиш упование на Египет за колесници и за конници? Нима сега съм дошъл без Господа против това място, за да го погубя? Господ ми каза: Иди против тази земя и я погуби. Тогава Елиаким, синът на Хелкия, и Шевна, и Иоах, казаха на Равсака: Молим те, говори на слугите си на сирийски език, защото го разбираме; и не говори с нас на юдейски език в ушите на народа, който е на стената. А Равсак им каза: Нима господарят ми ме е пратил при твоя господар и при теб, за да говоря тия думи? Не ме ли е пратил при мъжете, които седят на стената, за да ядат своите нечистотии и да пият своята урина заедно с вас? Тогава Равсак застана и извика със силен глас на юдейски език, и говори, казвайки: Чуйте словото на великия цар, асирийския цар. 4 Царе 18:23–28.

Равсак представяше не своите думи, а думите на Сенахирим, асирийския цар. В Даниил 11:40 северният цар е папската власт, която във времето на края, през 1798 година, получи смъртоносна рана от ръката на атеистична Франция, южния цар. В стиха северният цар накрая отвърща на удара и залива южното царство (СССР) през 1989 година. Когато северният цар извърши това дело, той доведе със себе си „колесници, конници и много кораби“. „Колесници и конници“ представляват военна мощ, а „кораби“ представляват икономическа сила. Тези символи посочват Съединените щати като заместителната армия на папския Рим в победата от 1989 година, както е предобразено от Равсак. Антиох Велики в стихове 10 до 15 представлява Съединените щати и, както Уилям Милър правилно установи, че думата „също“ в стих 14 въвежда нова сила в пророческия разказ, „грабителите“ трябва да представляват сила, различна както от Птолемеевите южни царе, така и от Антиох, северния цар, или от Филип Македонски.

„Царят на юга“ в този стих, без никакво съмнение, означава царя на Египет; но какво означава изразът „разбойниците от твоя народ“ за някои може би все още остава съмнително. Че той не може да означава Антиох, нито който и да било сирийски цар, е ясно; защото ангелът бе говорил за този народ в продължение на няколко предходни стиха, а сега казва: „още и разбойниците от твоя народ“ и пр., което очевидно предполага някой друг народ. Ще допусна, че Антиох може би е ограбил юдеите; но как би могло това да „утвърди видението“, след като за Антиох никъде във видението не се говори, че извършва каквото и да било действие от такъв вид; защото той принадлежеше към онова, което във видението се нарича гръцкото царство. И още, „да утвърдят видението“ трябва да означава да го направят сигурно, завършено или изпълнено.“
Уилям Милър, Miller's Works, Лекция 6, 89.

„Антиох“ беше име, избрано от мнозина от царете на сирийската Селевкидска империя. Основателят на тази империя беше Селевкид Никатор, и някъде между двадесет и шест до тридесет царе съставяха целия списък на селевкидските царе. Мнозина от тези царе избираха името „Антиох“, както мнозина папи избират престолни имена, когато бъдат избрани за папи. Папите всички са „антихрист“, което означава „срещу Христос“. Думата „анти“ означаваща „срещу“. Като антихристи те са приели името на своя духовен праотец, който е Сатана. И Сатана, и папите са посочени като антихрист в боговдъхновеното слово.

„Решимостта на антихриста да осъществи бунта, който започна в небето, ще продължи да действа в чедата на непокорството.“ Свидетелства, том 9, с. 230.

Папата е представител на Сатана и следователно и двамата са против Христос, а затова са „антихристът“. Когато заемат длъжността папа, те избират име и стават земен представител на Сатана.

„За да си осигури светски придобивки и почести, църквата бе подтикната да търси благоволенieto и подкрепата на великите мъже на земята; и като така отхвърли Христос, тя бе доведена дотам да отдаде вярност на представителя на Сатана — епископа на Рим.“ Великата борба, с. 50.

По делата им ще ги познаете, а папите вършат същото дело като Сатана.

„Чрез римския папа същото дело се извършва тук, на земята, каквото се извършваше в небесните дворове преди изгонването на княза на тъмнината. Сатана се стремеше да поправи Божия закон на небето и да предложи свое собствено изменение. Той издигна собствената си преценка над преценката на своя Творец и постави волята си над волята на Йехова и по този начин на практика заяви, че Бог е способен да греши. Папата също поема същия път и, претендирайки за непогрешимост за себе си, се стреми да приспособи Божия закон към собствените си идеи, мислейки, че е способен да поправи грешките, които според него вижда в постановленията и заповедите на Господаря на небето и земята. На практика той казва на света: Аз ще ви дам по-добри закони от законите на Йехова. Каква обида е това за Небесния Бог!“ Signs of the Times, November 19, 1894.

Макар Селевк Никатор да основа Селевкидската империя, мнозина от следващите царе избраха името „Антиох“, в чест не на Селевк, а на неговия баща. Бащата на Селевк, Антиох, бил благородник и военачалник на служба при цар Филип II Македонски, който бил баща на Александър Велики. Това благородно положение и военно потекло спомогнали да се положи основата за собствената видна роля на Селевк и за последвалото му въздигане на власт след смъртта на Александър Велики.

Царството на Селевк бе установено, когато той пое контрол над три от четирите части на царството на Александър. Рим също покорява три географски сили, за да поеме властта и да стане северният цар. Когато Селевк бе осигурил изтока, запада и севера, той стана северният цар в историческия разказ, а столицата му беше град Вавилон. Мнозина от следващите царе избираха името „Антиох“, когато заемаха северния престол, за да почетат своя политически пародител. Паралелът е лесен за виждане, ако изберете да го видите. Ако не, не.

Името „Антиох“ (Ἀντίοχος на гръцки) произхожда от гръцките елементи „anti“ (означаващо „срещу“ или „противоположно на“) и „oscheo“ (означаващо „държа здраво“ или „поддържам“). Северните царе избирали това име, за да поддържат политическото си наследство от бащата, точно както антихристът (папите) избира имена, когато започва да управлява. Както папите са представители на своя баща, дявола, така и Антиосите на Сирийската империя са образ на представители на своя баща. В това приложение Антиох представлява пълномощник на своя баща. Пълномощникът на папската власт през 1989 г. бяха Съединените щати, а светското свидетелство потвърждава връзката между антихриста, папа Йоан Павел II, и Роналд Рейгън в тяхното дело за събарянето на бившия Съветски съюз.

В стихове десети до шестнадесети първият и последният стих съдържат преки препратки към стихове четиридесети и четиридесет и първи. Стих десети пряко съответства на стих четиридесети. Стих шестнадесети пряко съответства на стих четиридесет и първи. Тези стихове представят онази част от пророчеството на Даниил, която се отнася до последните дни.

„Книгата, която бе запечатана, не беше книгата Откровение, а онази част от пророчеството на Даниил, която се отнасяше до последните дни. Писанието казва: „А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края; мнозина ще тичат насам-натам и знанието ще се умножи“ (Даниил 12:4). Когато книгата бе отворена, бе прогласено: „Време не ще има вече.“ (Виж Откровение 10:6.) Книгата на Даниил сега е разпечатана и откровението, дадено от Христос на Йоан, трябва да достигне до всички жители на земята. Чрез умножаването на знанието един народ трябва да бъде приготвен, за да устои в последните дни....“

„В посланието на първия ангел хората са призвани да се поклонят на Бога, нашия Създател, Който е направил света и всичко, което е в него. Те са отдавали почит на една институция на папството, обезсилвайки закона на Йехова, но знанието по този въпрос ще се увеличава.“ Избрани вести, кн. 2, с. 105, 106.

Във времето на края, през 1989 г., последните шест стиха от единадесета глава на Даниил представляват „частта от пророчеството на Даниил, която се отнасяше за последните дни“. Това бе разпознато, когато тогава беше разпечатано, и това разпечатване доведе до увеличаване на познанието относно „установяването на папството, обезсилващо закона на Йехова“. Алфата и Омегата винаги представя края чрез началото, и изпитателният процес, започнал през 1989 г., бе предназначен да произведе две категории поклонници.

И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще бъдат очистени и избелени, и изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но мъдрите ще разберат. Даниил 12:9, 10.

Сега сме в последния период на този процес на изпитване, защото спорът относно разбойниците в началото на адвентизма сега се повтаря. Да се отъждествят разбойниците със Съединените щати означава да се отъждестви Антиох с разбойниците. Това е същият спор като този между милеристите и протестантите.

В края на процеса на изпитване, също както и в началото на процеса на изпитване, който започна през 1989 година, Лъвът от Юдовото племе разпечатва „онази част от пророчеството на Даниил, която се отнасяше до последните дни“. През 1989 година това бяха последните шест стиха на Даниил единадесета глава, а в края това е скритата история на стих четиридесети, която е представена чрез стихове от десети до шестнадесети.

Ще продължим разглеждането на шестте линии на противоречия в историята на адвентизма в следващите статии. Първото от тези шест противоречия илюстрира последното от тези шест противоречия. Ще използваме първото и последното противоречие, за да наложим върху останалите четири противоречия рамката, докато разгръщаме елементите, свързани с усилията на врага на правдата да попречи на Божия народ да разпределя правилно „видението“, което е установено чрез символа на Рим.

„Ако не разберем значението на миговете, които бързо отминават във вечността, и не се приготвим да устоим във великия ден Божий, ще бъдем неверни настойници. Стражът

трябва да знае кое е времето на нощта. Всичко сега е облечено в тържественост, която всички, които вярват в истината за настоящото време, би трябвало да осъзнаят. Те трябва да действат с оглед на Божия ден. Божиите съдби са на път да се стоварят върху света и ние трябва да се приготвяме за този велик ден.

„Нашето време е скъпоценно. Имаме само няколко, съвсем малко дни на изпитателен срок, през които да се приготвим за бъдещия, безсмъртен живот. Нямаме време за хаотични действия. Трябва да се боим да не се плъзгаме само по повърхността на Божието слово.“ Свидетелства, том 6, 407.